Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ			
Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . »	5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . »	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος | *Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαρτίου 1915* | *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 17*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Εἶδεν ἐπιτέλους τὸ μάταιον τῶν ἀγώνων του καὶ κατακόκκινος, ἀσθμαίνων, μὲ τὰ φορέματα καταξεσχισμένα, ἤρχισε νὰ κράζῃ πρὸς βοήθειαν, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐκινοῦσε τὴν προσοχὴν τῶν φρουρῶν, τοὺς ὁποίους ἔβλεπεν ἐκεῖ-πλησίον, ἀκινήτους εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου.

Ἀλλ' αἱ κραυγαί του κατεπνίγησαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ἄγρια οὐρλιάσματα τῶν ἐφημεριδοπωλῶν. Εἰς μάτην ὁ Ραοὺλ προσεπάθησε τότε νὰ νεύρῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τὸν μικρὸν Ἰταλὸν ποῦ ὡμίλοῦσε γαλλικά. Καὶ ὁ Πάολι εἶχε γίνῃ ἄφαντος ὡς διὰ μαγείας.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ θὰ παρετείνετο ἴσως ἀκόμη ἐπὶ πολύ, ἐὰν, ἔξαφνα, τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα τῆς στοᾶς, ἀμυδρὰ ὡς τώρα, δὲν ἐζωήρευαν, καταυγάζοντα τὸ πλῆθος τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔπαυσαν ἀμέσως τὰ παιγνίδια.

Συγχρόνως ἡ κιγγελόθυρα τοῦ βάθους ἠνοίχθη καὶ ἐξῆλθον ἀπὸ ἐκεῖ ὑπάλληλοι μὲ λευκὰς βλούζας, κρατοῦντες δέσμας ἐφημερίδων.

Τὰ παιδιὰ ὥρμησαν τότε μὲ ἀπερίγραπτον θόρυβον καὶ ἀταξίαν. Ἕνας ὑπάλληλος, ἰστάραχος μέσα εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ κακόν, ἤρχισε νὰ μετρᾷ φύλλα καὶ νὰ μοιράζῃ εἰς ἕκαστον ὅσα ἔπρεπε νὰ πάρῃ. Οἱ μικροὶ ἀνυπομονοῦσαν, συνωθοῦντο, ἐφώναζαν, ἔτειναν τὰ χέρια, ποιὸς νὰ πρωτοαρπάξῃ τὸ μερίδιόν του. Ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος, ἀνεβασμένος εἰς μίαν καρέκλαν, ἐκρατοῦσε τὰ φύλλα ὑψηλότερα ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἔφθαναν τὰ μικρὰ χέρια, καὶ ἐμοίραζεν ἡσύχως καὶ μεθοδικῶς.

«Ἀοιπὸν, μικρὲ Γάλλε;» (Σελ.134, στ. γ'.)

Εἰς διάστημα ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἡ διανομὴ ἐτελείωσε καὶ ἀμέσως οἱ ἐφημεριδοπῶλαι ἔφυγαν τρέχοντες πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ φωνάζοντες: «Λὰ Νατσιόν!.. Λὰ Νατσιόν..»

Τὰ ἠλεκτρικὰ ἔσβυσαν πάλιν καὶ ὁ Ραοὺλ ἀνέπνευσε.

Εἰς τὴν μεγάλην στοὰν δὲν ἔμενον πλέον παρὰ δέκα, δώδεκα παιδιά, ἐξηπλωμένα παρὰ τὸν τοῖχον καὶ κοιμώμενα ἡσύχως. Αὐτὰ θὰ ἐξυπνοῦσαν εἰς ἄλλην διανομήν, ποῦ θὰ ἐγίνετο ἀργότερα.

Ὁ μικρὸς Γάλλος ἔκρινε τότε, ὅτι ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ φύγῃ, διότι ἡ διαμονή του μεταξὺ τῶν μουκάκων δὲν τὸν εἶχε καὶ καθαυτὸ γοητεύσῃ... Ἔπειτα, δὲν ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ ἀπὸ τὴν κούρασιν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν τοῦ πρώτου τυχόντος ξενοδοχείου, ὅπου θὰ τῷ ἔδιδαν, ἀντὶ χρημάτων, ἕνα δωμάτιον κ' ἕνα κρεββάτι.

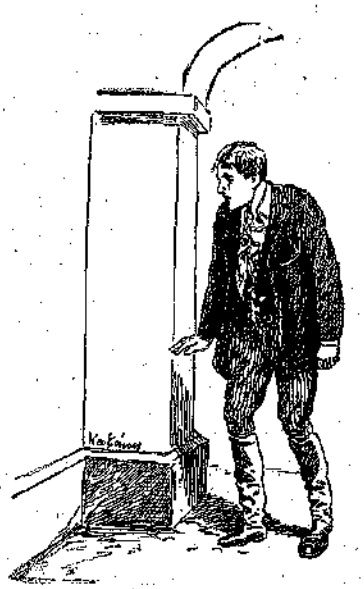

«Ὅλα εἶχαν χαθῇ μὲ τὴς βαλίζες!» (Σελ. 134, στ. α'.)

Τίποτε πλέον!

Ἠθέλησε τότε νὰ πάρῃ τὴς βαλίζες του κ' ἐνεθυμήθη, ὅτι τὰς εἶχεν ἀφίσῃ, εἰσερχόμενος, εἰς μίαν ἄκρην τῆς στοᾶς. Ἀλλὰ δὲν τὰς εἶδεν εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν καί, μολονότι ἠρεύνησεν ἐπιμελῶς εἰς ὅλην τὴν στοάν, δὲν τὰς ηὗρε πουθενά! Μία φρικτὴ ὑποψία τὸν ἔκαμε νὰ ὠχριάσῃ. Μήπως τὸν ἔκλεψαν;.. Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἔκαμε νὰ ψαύσῃ τὴν ζώνην, ὅπου εἶχε τὰ χρήματά του. Ἀλλοίμονον! Ἡ ζώνη δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς τὴν μέσην του. Εἶχε γίνῃ ἄφαντη ὅπως ἡ βαλίζες!

Ὁ Ραοὺλ ἀντελήφθη τότε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς του. Τὰ κατηραμένα ἐκεῖνα παιδιὰ τὸν εἶχαν κλέψῃ, τὸν εἶχαν γδύσῃ τελείως. Καὶ τώρα ἐνεθυμεῖτο πολὺ καλά, ὅτι μ' ἐκεῖνα τὰ σπρωξίματα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξέλαβεν ὡς ἀστεῖα, εἶχεν αἰσθανθῇ πολλὰ χέρια νὰ τὸν πιάνουν καὶ νὰ τὸν τραβοῦν ἀδιακρίτως.

Αὐτὰ τὰ χέρια τῷ ἀπέσπασαν βέβαια τὴν περιουσίαν του.

Τί θὰ ἐγίνετο τώρα μόνος, χωρὶς χρήματα, εἰς τὴν μεγάλην ἄγνωστον πόλιν; Οὔτε ἰδέα πλέον νὰ ζητήσῃ στέ-

γην καὶ κλίνην, διότι ὅσον καὶ ἂν ἠρεύνησε τὰ θυλάκιά του, δὲν ηὗρε παρὰ μόλις μίαν δρᾶκα μικρῶν νομισμάτων. Τὰ φορέματά του, τὰσπρόρρουχά του, τὰ τετράδιά του, τὰ σκίτσα του, ὅλα εἶχαν χαθῆ μὲ τὴς βαλίζες. Τί φοβερόν!

Ὁ δυστυχὴς Ραοὺλ ἔφθασε μέχρις ἀπογνώσεως. Ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ ἀπὸ τὴν λύπην, ἐπάθησε χάμω μὲ τὴν ράχιν στηριγμένην εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιγηλῶς.

«Καλὰ νὰ πάθω, ἐσυλλογίζετο, γιατί ἔκαμα ἄσχημα νἀφίσω τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Μεταναστῶν. Δίκηο εἶχε ὁ κ. Λοπὲζ ποῦ δὲν μἄφινε νὰ βγῶ ἔξω μάνος... Ἕνα ξένο παιδί, χωρὶς προστασία, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα 'ς αὐτὴ τὴν πόλι. Τὸ μόνο ποῦ ἔχω νὰ κάμω τώρα εἶνε νὰ γυρίσω στὸ ξενοδοχεῖο. Μὰ πῶς θὰ μὲ ὑποδεχθοῦν ἐκεῖ;... Θὰ μὲ μαλώσουν... ἴσως θὰ μὲ τιμωρήσουν. Δὲν θὰ θέλουν πιὰ νὰ μὲ κρατήσουν καὶ θὰ μὲ γυρίσουν στὴ Γαλλία μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι».

Ἐνῶ ὁ Ραοὺλ ἐσυλλογίζετο αὐτά, βυθισμένος εἰς τὴν θλίψιν του καὶ χύνων μαῦρα δάκρυα, εἶδε μίαν σκιὰν νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν Πάολι, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε γαλλικά:

— Μὴν κλαῖς, σύντροφε, καὶ τὰ πράγματα μπορεῖ νὰ διορθωθοῦν... Μαντεύω, ὅτι οἱ κακοὶ μουκάκοι σοῦ ἔκλεψαν τὰ λεπτά σου καὶ τὰ ροῦχά σου.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ μ' ἕνα λυγμό. Τίποτα δὲν μἄφισαν, τίποτα, τὰ παληόπαιδα!...

Κ' ἔξαφνα, καχυπόπτως, προσέθεσε:

— Καὶ σὺ θὰ εἶσαι συνένοχος... ἔ;

Ὁ Ἰταλὸς ἐξηγέρθη.

— Μὰ τὴν Παναγία, ὄχι! ἐφώναξε. Σοῦ ὁρκίζομαι στὴν Παναγία, ὅτι ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα. Τώρα θὰ τὸ ἰδῆς καὶ μόνος σου. Γιατί ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ τοὺς κάμω νὰ σοῦ ἐπιστρέψουν τὴ ζώνη σου... ἔστω καὶ μὲ ξύλο!

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ βοηθήσω, εἶπεν ὁ Ραοὺλ· καὶ ξέρεις, ἔχω γερὰ χέρια καὶ δίνω καλὲς γροθιές.

— Ἂς εἶνε, αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε ἀργότερα, ὑπέλαβεν ὁ Πάολι. Γιὰ τὴν ὥρα, τί θὰ κάμῃς;

— Ξέρω κ' ἐγώ; ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ στενάζων. Εἶμαι κατακουρασμένος.. δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν νύστα.

— Τότε λοιπόν, συνεβούλευσεν ὁ Πάολι, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κοιμηθῆς ἐδῶ, μαζί μας. Δὲν θὰ σοῦ 'ποῦν τίποτα, γιατί θὰ νομίσουν πῶς εἶσαι καὶ σὺ ἕνας ἀπὸ 'μᾶς.

Ὁ Ραοὺλ ἐδέχθη τὴν πρότασιν, εὐχαριστημένος ποῦ εὗρισκεν εἰς τὴν δυστυχίαν του ἕνα ἄνθρωπον ὁμιλοῦντα τὴν γλῶσσάν του καὶ ἐνδιαφερόμενον δι' αὐτόν.

Ἠκολούθησεν ὄθεν τὸν μικρὸν Ἰταλόν, ὁ ὁποῖος τὸν ὡδήγησεν εἰς μίαν ἄκραν τῆς στοᾶς, ὀπίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο παγκάρι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν συσσωρευμένα παληόρρουχα.

Τοῦ ἔκαμεν ἓν εἶδος κλίνης μὲ αὐτὰ τὰ κουρέλια, καὶ τῷ εἶπε:

— Ξαπλώσου ἐδῶ καὶ κοιμήσου. Αὔριον τὸ πρωὶ θὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμωμε. Μανιάνα βερέμος!

Μανιάνα βερέμος (αὔριον βλέπομεν), εἶνε ἡ συνηθεστέρα ἀργεντινὴ φράσις.

Ὁ Ραοὺλ ὑπήκουσε καὶ ἐξηπλώθη

«Ἐπὶ μίαν ὥραν ὁ Ραοὺλ ἐξησκεῖτο...»

ἐπὶ τῆς ὄχι πολὺ μαλακῆς καὶ εὐώδους ἐκείνης στρωμνῆς, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐκοιμήθη τὸν βαρύν, τὸν μολύβδινον ὕπνον, ὁ ὁποῖος ἀποδιώκει ὅλας τὰς θλίψεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΜΟΥΚΑΚΟΣ!

Μία πρότασις.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ὁ μικρός μας ἥρως ἀφυπνίσθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκόνης, τὴν ὁποίαν ἐσήκωναν οἱ ὑπηρέται, σκουπίζοντες τὴν στοάν, κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε ποῦ εὑρίσκετο. Ἔπειτα, ἔξαφνα, ἡ ἀνάμνησις τῶν νυκτερινῶν του συμβάντων τῷ ἐπανῆλθε καί, διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι δὲν ἦτο κακὸν ὄνειρον, ἔψαυσε πάλιν τὴν ὀσφύν του. Ἀλλ' ἡ ζώνη, ἡ παραγεμισμένη μὲ χαρτονομίσματα, πραγματικῶς δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐκεῖ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασε καὶ ὁ Πάολι, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνω-κάτω καὶ τὸ πρόσωπον πρισμένον ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνον, καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Λοιπόν, μικρὲ Γάλλε, πῶς τὰ πέρασες;... Βλέπω, ὅτι κοιμήθηκες καλά... Τί τὰ θέλεις! ἡ ἀπελπισία δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα. Δὲν ἔχεις πιὰ παράδες; νὰ κερδίσῃς! νὰ το!

— Ἀλλὰ πῶς; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ, τὸν ὁποῖον ἐνεθάρρυναν κάπως αὐτὰ τὰ λόγια.

— Νὰ πουλᾷς ἐφημερίδες σὰν καὶ μᾶς. Εἶσαι γερός, καλοκαμωμένος, σβέλτος... Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ σενιὸρ Βελάσκος θὰ σὲ πάρῃ. Ἴσα-ἴσα ποῦ ἔλεγε χθές, ὅτι χρειάζεται δυὸ παιδιὰ γιὰ τὸ Μπελμεράνο.

Πέντε-ἓξ μουκάκοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον διανυκτερεύσῃ ἐπίσης εἰς τὴν στοὰν τῆς ἐφημερίδος, ἐνεφανίσθησαν μετ' ὀλίγον τρίβοντες τὰ μάτια καὶ χασμώμενοι. Ὁ Πάολι τοὺς ὡμίλησεν ἱσπανικὰ καὶ ἐκεῖνοι κατένευσαν, ἀπευθύνοντες πρὸς τὸν Ραοὺλ μειδιάματα φιλικά. Ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, δείχνων οὕτω τὰς καλάς του διαθέσεις.

Ὁ μικρὸς Γάλλος δὲν ἐφαίνετο καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ ἐφημεριδοπώλης. Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶχε νὰ κάμῃ; Ἐπιτέλους θὰ ἐκέρδιζεν, ὅπως τὸν ἐβεβαίωνεν ὁ Πάολι, ὀκτὼ ὡς δέκα φράγκα τὴν ἡμέραν. Μὲ αὐτὰ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζήσῃ καὶ θἀπέφευγε τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Μεταναστῶν, τὴν ὁποίαν ἀπέκρουεν ἡ φιλοτιμία του ὡς κάτι ἐξευτελιστικόν.

Ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμάς, ὁ Ραοὺλ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν νέον του φίλον, ὅτι ἐδέχετο νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐξεμίσθωνεν ἐφημεριδοπώλας καὶ ὅτι ἤθελε νὰ πάρῃ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα.

Ἀμέσως ὁ Πάολι τὸ εἶπεν εἰς τοὺς παρόντας μουκάκους, οἱ ὁποῖοι ἐχαιρέτισαν τὸν νέον των συνάδελφον μὲ ποικίλας κραυγὰς καὶ φιλικῶς τὸν παρέσυραν εἰς τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ ἀληθινὴ των κατοικία.

Διὰ νὰ μάθῃ νὰ «φωνάζῃ.»

Ἦτο ἡ ἕκτη περίπου τῆς πρωΐας καὶ εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην ἡ ζωὴ μόλις εἶχεν ἀρχίσῃ. Μόνον τὰ τράμ, ποῦ ἀπεβίβαζαν τοὺς πρωϊνοὺς ἐπιβάτας, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο ἀπὸ τὰ προάστεια, ἔβιζαν κάποιαν ζωηρότητα εἰς τοὺς ἐρήμους σχεδὸν δρόμους. Τὰ καφενεῖα καὶ τὰ γαλακτοπωλεῖα ἤνοιγαν τὰς θύρας των καὶ μερικοὶ πλανόδιοι πωληταὶ προσέφερον εἰς τὴν ὀρεξιν τῶν δισταστῶν καρπούς, τηγανίτες καὶ λουκάνικα. Τὰ παιδιὰ τὰ κατέτρωγαν μὲ βλέμματα πόθου, μολονότι δὲν ἦ-

σαν καὶ τόσον ὀρεκτικά. Ἔξαφνα ὁ Ραοὺλ ἐνεθυμήθη, ὅτι τοῦ ἔμεναν εἰς τὴν τσέπην του ὀλίγα χρήματα. Τὰ ἔδωσεν ἀμέσως εἰς τοὺς πωλητὰς καὶ τοῖς ἔνευσε νὰ μοιράσουν καρποὺς καὶ γλυκίσματα εἰς τοὺς νέους του φίλους.

Ἡ γενναιοδωρία αὐτὴ ἔγινε δεκτὴ μὲ ούρλιάσματα χαρᾶς, διότι τὰ παιδιὰ ποῦ εὑρίσκοντο ἐκεῖ ἦσαν ὅσα δὲν εἶχαν λάβῃ μέρος εἰς τὴν νυκτερινὴν διανομὴν τῶν ἐφημερίδων, ἐπομένως τὰ θυλάκιά των, ὅπως καὶ τὰ στομάχια των, ἦσαν κενά.

Εἰς ὀλίγας στιγμὰς τὸ πεζοδρόμιον μετεβλήθη εἰς τραπεζαρίαν καὶ οἱ μικροὶ μουκάκοι ἤρχισαν νὰ καταβροχθίζουν μὲ λαιμαργίαν τὰ ὕποπτα φαγώσιμα ποῦ τοῖς ἐμοίραζαν οἱ πωληταί. Καὶ ὁ Ραοὺλ ἐπίσης πεινασμένος, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν εὐωχίαν, ἡ ὁποία παρετάθη ἑωζότου προσέτρεξεν ἕνας ἀστυφύλαξ καὶ ἀπεδίωξεν ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς πωλητάς.

Ἂν ὁ Ραοὺλ ἐξώδευσε καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας του, ἀπέκτησε τοὐλάχιστον φίλους. Τὸ ἐνόησεν ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τοῦ ἐφέροντο τώρα ὅλα τὰ παιδιά, — τρόπον πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ ἐκεῖνον, μὲ τὸν ὁποῖον τὸν ὑπεδέχθησαν τὴν προηγουμένην νύκτα.

(Ἕπεται συνέχεια).

"ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,,

ΠΑΡΑΖΕΙ ἡ ἐπιθυμιὰ τὰ σπλάχνα σου
Καὶ δάκρυα σοῦρχονται ἀπ' τὴ λύπη:
Κάτι καλό, ποῦ ἀλήθεια σἄξιζε,
Κι' ὅμως νὰ γοιώθῃς πῶς σοῦ λείπει.

Μὰ εἶνε ἄλλος πόνος μεγαλύτερος,
Φριχτὸ μαρτύριο: νὰ νομίζῃς
Πῶς ἔχεις ἄδικα καὶ χαίρεσαι
Κάτι καλό—ποῦ δὲν τἀξίζεις.

ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ τῆς ζωῆς σου,—διάλεξε:
Στοὺς κάμπους μὲ τὰ στάχυα νἄσαι στάχυ
Καὶ σύ,—ἢ νἄσαι ἀγριοδότανο
Χώρια, μονάχο στοῦ βουνοῦ τὴ ράχη;

Δυὸ τέλη τῆς ζωῆς σου,—διάλεξε:
Δρεπάνι ἀργό, ἀλαφρὸ νὰ σὲ θερίσῃ,
Ἢ μιὰ νεροκοντή, ἕνας σίφουνας
Τὸν ἄξαφνο χαμὸ νὰ σοῦ χαρίσῃ;

ΕΝ ΘΕΛΩ τοῦ κισσοῦ τὸ πλάνο ψήλωμα
Σὲ ξένα ἀναστυλώματα δεμένο'
Ἂς εἶμαι ἕνα καλάμι, ἕνα χαμόδεντρο,
Μὰ ὅσο ἀνεβαίνω, μόνος νἀνεβαίνω.

Δὲν θέλω τοῦ γυαλοῦ τὸ λαμποφέγγισμα
Ποῦ δείχνεται ἄστρο μὲ τοῦ ἥλιου τὴ χάρι.
Θέλω νὰ δίνω φῶς ἀπὸ τὴ φλόγα μου,
Κι' ἂς εἶμαι ἕνα ταπεινὸ λυχνάρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 127.)

Σώπασα κι' ἀπόμεινε ὅλη ἡ κοροϊδεία τῆς Κυραρούσιως στὰ μοῦτρά μου.

— Αἴ, τώρα, παιδιά, μᾶς φωνάζει ὁ τυροκόμος, ψωμὶ πήρατε ἀπὸ τὰ σπίτια σας;

— Πήραμε, τοῦ εἴπαμε.

— Χουλιάρια;

— ;;

— Χωρὶς χουλιάρια ἤρθατε, μωρέ; πῶς θὰ φᾶτε τὸ γάλα, μὲ τὴ γλῶσσα θὰ τὸ ρουφήσετε ἀπὸ τὴν καρδάρα σὰν τὰ σκυλιά; πόσα εἴστε;

— Κομμιὰ τριανταριά.

— Νά, πάρτε τὸ δικό μου τὸ χουλιάρι, καὶ πάλι καλά. Σαφάντα Βλάχοι ἔτρωγαν μ' ἕνα χουλιάρι μιὰ βραδειὰ στὴ στάνη, σὰν καλήωρα σας, καὶ τὸ χουλιάρι ἔφερνε τὴ γυροβολιὰ σπὰ χέρια τους σὰν ἀστραπὴ κ' ἐκεῖ ποῦ ρίχτηκε ἕνας λύκος στὸ μαντρὶ ἀπάνω στὰ πρόβατα δὲν μπόρεσε κανένας νὰ βγάλῃ φωνὴ νὰ τὸν διώξῃ, γιατὶ βρέθηκαν ὅλοι μὲ τὸ στόμα γεμᾶτο. Ἐσεῖς ποῦ εἴστε τριάντα, φυλάχτῆτε νὰ μὴν πνιγῆτε κι' ὅλας.

— Δόστε τὰ δικά σας τὰ χουλιάρια στὰ παιδιά, φωνάζει στὲς γυναῖκες ὁ Λογιώτατος, δόστε καὶ τὰ κακάδια σας νὰ κάνουν τρίψες μὲ γάλα. Ἄϊστε, παστκαλογεννημένα μου, μᾶς λέει, καθῆστε ἐκεῖ κάτω στὴ φτελιὰ καὶ σύντομα λίγο, γιατὶ μᾶς θέρισε καὶ μᾶς ἡ πεῖνα καὶ νὰ μὴ φύγῃ κανένα· θὰ γυρίσωμε μαζὶ μὲ τὴ δροσιά. Φᾶτε καὶ παίξετε τὴ λομάδα ὅσο νὰ καταψηχώσῃ.

Ἡ Κυραρούσιω πρώτη πρώτη μοῦ ἔδωκε τὸ κακάδι καὶ τὸ χουλιάρι της.

— Πάρε, παιδί μου, δὲν εἴμαστε καὶ ξένοι, μοῦ λέει. Εἶμαι βαφτισμένη ἀπ' τὸ σπίτι σας, ἀπ' τὴν ποδιὰ τοῦ παππού σου.

— Ἐγὼ αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερα, τῆς εἶπα. Μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ γνωρίζῃ τὸ κονδύλι μου ποῦ λάθεψε, τῆς ψιθύρισα.

Ἔτσι! γιὰ νὰ μὴν πῇ πῶς δὲν τὸ κατάλαβα τὸ λάθος. Ἔσκωψε τὸ κεφάλι της κι' ἀνασμέρισε.

Ὕστερα, ὅταν γύρισα νὰ δώσω τὸ κακάδι καὶ τὸ χουλιάρι στὴν Κυραρούσιω, ηὗρα τὸ Λογιώτατο ποῦ ρωτοῦσε τὸν Τυρταῖο πῶς, χωρὶς νὰ πατήσῃ στὸ σκολειὸ καὶ χωρὶς νὰ μάθῃ γράμματα εἶπε τόσο ἔμμορφα τὴν παρουσία μὲ τοὺς Βλάχους. Τώρα δὰ ὁ γέρος εἶχε πιάσῃ τὴν ἄλλη ἄκρη.

— Εἶδες; μοῦ λέει, αὐτὲς οἱ μανάδες δὲ μαθαίνουν μονοχὰ τὴ γλῶσσά τους στὰ παιδιά, μαθαίνουν καὶ τὴ γραμματική της καὶ τὸ συνταχτικό της. Ἔλα τώρα νὰ περίσσευαν αὐτὰ τὰ δυὸ μαθήματα ἀπ' τὸ σκολειό, τὰ φτωχόπαιδα σὲ τέσσερα-πέντε χρόνια μ' ἕνα Λάριοσσο θὰ ἔβγαιναν φωστῆρες. Μωρέ, δὲν τόχω πῶς γέρασα, τόχω πῶς μαθαίνω.

Ὅτ' ἔγειρε ὁ ἥλιος, τραβήξαμε ὅλα τὰ παιδιὰ μὲ τὸ Λογιώτατο γιὰ τὸ κορφολείβαδο. Ἐκεῖ μᾶς εἶπε νὰ τὸν καρτερέσωμε κ' ἐμεῖς τὰ παιδιὰ, τραβήξαμε μπροστά.

Ἐκεῖ, σὲ μιὰ ράχη ποῦ περιμένα τὸ γέρο, κολλημένος σὰ μαῦρος ρόζος ψηλὰ στὸν ξέρακα, τ' ἀστραπουκαμμένο δέντρο, ἀργολαλοῦσε ὁ κόσσυβας περήφανα, ξετρελλαμένος ἀπ' τὲς χάρες τοῦ μαγεμένου δειλινοῦ. Ἀγνάντια μας ἄσπριζαν σὰ χιονισμένα τὰ πλάγια ἀπὸ τὲς ἀνθισμένες μηλιὲς καὶ χύνονταν ἀπὸ μπροστά μας ὣς κάτω στὰ σπίτια τὸ λειβάδι τοῦ χωριοῦ μας, ὁ μεγάλος φυλαγμένος λόγγος μὲ τὲς ραχοῦλές του, τὲς ρεματιές του, τὰ σιωδάκια του καὶ τοὺς γκρεμούς του, κ' ἄλλαζε θωρὲς θωρὲς ἡ πρασινάδα του ἀπὸ τὰ μεροδέντρια, τοὺς φτελιάδες, τὰ σφεντάνια, τὰ πουρνάρια, τὰ πεῦκα καὶ τὰ κέδρα του.

Ὁ γέρος μᾶς ηὗρε ποῦ μιλοῦσαμε σὰν ποῦ θὰ ἔχῃ τὴ φωλιά του ἐκεῖ κοντὰ ὁ κόσσυβας ποῦ κελαδοῦσε καὶ πόσα μῆλα θὰ τρῶμε τὸν χειμῶνα μὲ τόσα λουλούδια ποῦ ἔχουν οἱ μηλιές.

— Ἄχ, μωρέ, ξένοιαστα χρόνια, μᾶς λέει, στὰ μῆλα καὶ στὲς φωλιὲς μονιαχὰ δουλεύει ἐδῶ ἀπάνω ὁ νοῦς σας; Τί εἶνε αὐτὸς ὁ παληόκοσμος! σὰν ἄσπλαγχνος γυρολόγος ποῦ ξεδιπλώνει τὲς ζηλεμένες πραμμάτιες του στὰ μάτια τῶν φτωχῶν, ἔσσι κι' αὐτὸς ξανοίγει τὲς μυστικὲς ἐμμορφιές του σ' ἐμένα τὸ γέροντα ποῦ κοντεύω νὰ τὸν ἀφήσω.

Ἔτσι εἶνε. Ἐσεῖς ἀπ' ὅλα τὰ διαμάντια τοῦ κόσμου θὰ διαλέγατε σή μερα ἕνα μικρὸ γυαλάκι σὰν ἐκεῖνα νὰ ἐξάγγωνα, ποῦ κρέμονται στὸν πολυέλαιο τῆς Ἐκκλησιᾶς καὶ πετοῦν λογῆς λογῆς χρώματα στοὺς τοίχους σὰν πέφτει ὁ ἥλιος ἀπάνω τους. Ξέρετε τώρα γιατὶ σᾶς ἔφερα ἐδῶ ἀπάνω; Γιὰ κυττᾶτε τὸ λειβάδι μας. Ξέρετε πῶς φυλάχτηκε τόσα χρόνια ἀπ' τοὺς παππούδες καὶ προπαππούδες σας; βέργα δὲν ἔκοβαν γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸ μουλάρι τους. Τὸ ἔκαναν ἀφιέρωμα οἱ προπαππούδές σας στὴν Ἐκκλησιὰ μ' ἐφταπάπαδο.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΑΔΑΜ

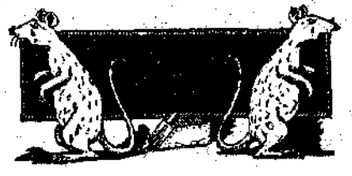

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Εἰς τὸ μικρὸν προάστειον, τὸ ὁποῖον διασχίζει τώρα, πέζεύει πρὸ ἑνὸς τηλεγραφείου, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν εἰς μίαν μακρὰν λεωφόρον, ὁδηγοῦσαν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐγκαταλείπει τὸ ἄλογόν του εἰς τὴν διασταύρωσιν δύο δρόμων, διότι εὐλόγως τὸ ὑποπτεύεται ὡς κλοπιμαῖον.

Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο εὐκολα θὰ εὕρῃ μέσον διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν ἀσφαλέστερα καὶ γρηγορώτερα. Ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς λεωφόρου, ὅπου εὑρίσκεται τὸ τηλεγραφεῖον, ἀρχίζουν αἱ γραμμαὶ ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ τράμ, τὸ ὁποῖον, παρὰ τὴν πρωΐνην ὥραν, λειτουργεῖ.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ τηλεγραφείου κυττάζει περιέργως τὸν νέον αὐτόν, ὁ ὁποῖος, χωρὶς καπέλλο καὶ μὲ καταλασπωμένα ροῦχα, συντάσσει τὸ τηλεγράφημά του σφυρίζων ἕνα τραγουδάκι.

— Πόσο κάμνει; ἐρωτᾷ τὸν ὑπάλληλον, θέτων τὴν χεῖρα εἰς τὴν τσέπην.

— Ἑξῆντα λεπτά, ἀποκρίνεται ὁ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος εἶχε μετρήσῃ τὰς λέξεις.

—Ὁρίστε!

Καὶ ὁ Μωρὶς τοῦ δίδει ἓν χαρτονόμισμα πέντε λιρῶν, τὸ ὁποῖον εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γέρο Ράφλ καὶ τῶν φίλων του.

Καὶ πάλιν ὁ ὑπάλληλος κυττάζει ὑπόπτως τὸν τζέντλεμαν αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀλλάζει πεντόλιρα εἰς τὰς ἓξ τὸ πρωΐ!

Εἰς τὴν ἀπόκεντρον ἐκείνην συνοικίαν αὐτὸ δὲν συμβαίνει συχνὰ καὶ ὁ ὑπάλληλος φοβεῖται μήπως ἔχει ἐμπρός του κανένα κακοῦργον...

Ὁ Μωρὶς παίρνει τὰ ρέστα καὶ τὸ πρόσωπόν του ἀκτινοβολεῖ. Ἔχει ἐπιθυμίαν νὰ τραγουδήσῃ, νὰ χορεύσῃ, νὰ ἐκδηλώσῃ ὁπωσδήποτε τὴν ἐκχειλίζουσαν χαράν του.

Καὶ ἐνῷ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ τηλεγραφεῖον, σφίγγων εἰς τὰ χέρια του μὲ θριαμβευτικὸν κίνημα τὴν ξυλίνην καφετίναν, ὁ ὑπάλληλος ψιθυρίζει:

«— Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω! ὁ καιμένος εἶνε τρελλός. Τὸ τηλεγράφημά του ἄλλως τε τὸ ἀποδεικνύει:

«Νίκη! Νίκη! Ἡ κασσετίνα ἀνεκτήθη. Ἔρχομαι. — Μωρίς».

«Καὶ τὸ στέλλει αὐτὸ ὁ δυστυχισμένος πρὸς τὸν μαρκήσιον Δερινού, εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον! Μὰ δὲν εἶδα ἀκόμη πιὸ νόστιμο τρελλό!...»

Ὁ Μωρὶς Ζίλλαρ ἀνῆλθεν ἀμέσως εἰς ἓν ἠλεκτρικὸν τράμ, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο εἰς τὸ Ὄξφορδ Σίρκους, δηλάδη εἰς τὸ κέντρον τοῦ Λονδίνου, δύο βήματα ἀπὸ τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον», ὅπου μ' εὐνόητον ἀνυπομονησίαν τὸν ἐπερίμεναν ὁ μαρκήσιος Δερινὸ καὶ ὁ Βωτιέ.

Κ' ἐνῷ τὸ τράμ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, ὁ νέος αἰσθάνεται τὴν ἰδικήν του ἀνυπομονησίαν ν' αὐξάνῃ ὁλανέν. Τοῦ φαίνεται ὅτι τὸ τράμ δὲν προχωρεῖ διόλου. Ἂν τὸν ἤκουαν, θὰ ἔτρεχαν πολὺ γρηγορώτερα...

— Τί ὥρα θὰ φθάσωμεν στὸ τέρμα; ἐρωτᾷ τὸν εἰσπράκτορα.

—Εἰς τὰς ἑπτάμισυ, κύριε. Ἀκριβῶς εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ τριανταπέντε.

— Ἀ, εὐχαριστῶ. Καὶ τί ὥρα εἶνε τώρα;

— Τώρα εἶνε ἑπτὰ καὶ δώδεκα. Τρέξαμε πολύ. Εἴμεθα στὴν εἴσοδο τοῦ Ὀξφορδ-Ρώδ, καὶ μετὰ τρεῖς ἀκόμη στάσεις θὰ φθάσωμε στὸ Ὀξφορδ-Σίρκους, ὅπου θὰ κατεβῆτε. Γιὰ νὰ πᾶτε στὸ «Βασιλικὸ Ξενοδοχεῖο» ἐκεῖ πρέπει νὰ κατεβῆτε. Εἶσθε πολὺ βιαστικός, φαίνεται...

— Πάρα πολύ! ἀπεκρίθη ὁ Μωρὶς μειδιῶν· βιαστικὸς καὶ ἀνυπόμονος..

— Τότε θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ κερδίσετε λίγα λεπτὰ ἂν κατεβαίνατε στὴν προσεχῆ στάσι κι' ἂν ἐπαίρνατε ἀπὸ κεῖ ἓν ἀμάξι. Τὸ Ὀξφορδ-Ρώδ ἔχει, βλέπετε, μεγάλη κίνησι καὶ δὲν μποροῦμε τώρα νὰ τρέχωμε πολύ.

— Ὡραία ἰδέα! ἀποκρίνεται ὁ Μωρίς· θὰ κάμω ὅπως μοῦ λέτε... σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν...

Σύγκρουσις φοβερά... Φωναί.... Κρότοι θραυομένων γυαλιῶν...

Ἕνα βαρὺ φορτηγὸν αὐτοκίνητον εἶχε πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ τράμ!

Ὁ εἰσπράκτωρ καὶ τέσσαρες ἐπιβάται κατάκειντται πληγωμένοι, ἀναίσθητοι ἐν τῷ μέσῳ ἀμόρφων ἐρειπίων...

Ὁ Μωρὶς Ζίλλαρ εἶχεν ἐκσφενδονισθῆ εἰς τὸν ἀέρα μὲ μίαν ἀπαστανίκητον δύναμιν, ὡς νὰ ἦτο πτερόν.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι ποῦ τρέχουν πρὸς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν ἐπιβατῶν, εὑρίσκουν τὸν φίλον μας λιπόθυμον εἰς ἀπόστασιν δώδεκα μέτρων ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συγκρούσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ «εὕρημα» τοῦ Τζάκ.

Ἐνῷ μετέφερον τοὺς τραυματίας εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον, δύο ἄνθρωποι κακοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ ἐκεῖ μὲ σπουδὴν κάπως ὑποπτον.

— Αὐτὸ μόνον κατώρθωσες νὰ εὕρῃς; ἠρώτησεν ὁ ἕνας, δείχνων ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ σύντροφός του εἶχε κρύψῃ βιαστικὰ κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι του.

— Μὴ μιλᾷς τόσον δυνατά, Τζάκ, ἀπεκρίθη αὐτός. Εἶνε καλὸ εὕρημα... ξέρω ἐγώ.

— Καλὸ εὕρημα αὐτό;! Ἕνα ξύλινο κουτί;... Θὰ μὲ κάμῃς νὰ σκάσω ἀπὸ τὰ γέλια.

—Ἕνα ξύλινο κουτί, ναί... μὰ νἄξερες τί ἀξίζει!..

— Χά, χά! μὴν εἶνε κανένας θησαυρός;

— Εἶνε μιὰ κασσετίνα, ποῦ ἔχει μέσα διαμαντικά... τελοσπάντων πράγματα πολύτιμα.

— Ἡ φαντασία σου τρέχει, φουκαρᾶ μου Πίλλ! Κρῖμα ποῦ σ' ἐνόμιζα φρονιμώτερα! Μὰ τί θαρρεῖς, πῶς εἶνε μόδα τώρα νὰ γυρίζουν οἱ ἄνθρωποι στὸ Ὀξφορδ-Ρώδ μὲ κασσετίνες ποῦ ἔχουν μέσα διαμαντικά, μὲ τὸ τράμ καὶ μάλιστα στὰς ἑπτὰ τὸ πρωΐ;...

—Μόδα-ξεμόδα, ἀδιάφορο! Ἐγὼ ξέρω πῶς τὸ βρῆκα καὶ εἶνε εὕρημα μιὰ φορά!

— Κολοκύθια! Ἐχάσαμε τὸν καιρό μας... Νὰ σοῦ 'πῶ λοιπὸν τὴν ἰδέα μου, Πίλλ; Ἐγὼ δὲν θάθενα γιὰ τὸ εὕρημά σου οὔτε δέκα λεπτά.

—Μπρὲ, καὶ δέκα φράγκα νὰ μοῦδινες, ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ σοῦδινα αὐτὴ τὴν κασσετίνα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΤΑ τὸ Πάσχα, ἡ 25η Μαρτίου, — μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Δύο τόσον μεγάλαι ἑορταὶ συνέπεσαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ ἡ χαρὰ τοῦ χριστιανοῦ Ἕλληνος ἀνεμίχθη μὲ τὴν συγκίνησιν τοῦ Ἕλληνος πατριώτου. Ὡραῖαι, χαρμόσυνοι ἡμέραι. Ἐκεῖνο ποῦ εἶπεν ὁ ποιητὴς διὰ τὴν μίαν:

Ὅσες φορὲς ἡ ὄψη σου στὴν ἐκκλησιὰ προ-
[βάλλει
Πάντα μὲ δάφνη ἐλεύθερη θὰ τὴν ἰδῆς
[σταρμένη,

ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν ἄλλην. Συνήθως ἡ 25η Μαρτίου προηγεῖται τοῦ Πάσχα. Φέτος ἦτο ἀπὸ τὰ σπάνια ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ἔπεται. Καὶ εἶνε ἴσως καλλίτερα ἔτσι. Πρῶτα ἡ θρησκευτικὴ καὶ κατόπιν ἡ ἐθνικὴ ἑορτή. Πρῶτα ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος καὶ κατόπιν ἡ Ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος.

Ἤκουσα μερικοὺς νὰ λέγουν, ὅτι ἡ 25η Μαρτίου ἔχασε πλέον τὴν σημασίαν της. Διότι εἰς τὴν νεοελληνικὴν Ἱστορίαν ἀνεγράφησαν τελευταίως ἡμέραι πολὺ μεγαλείτεραι καὶ ἐνδοξότεραι ἀπὸ ἐκείνην. Ἔξαφνα ἡ ἡμέρα ποῦ ἤρχισεν ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος τοῦ 1912, αἱ ἡμέραι τῆς ἀναπτήσεως τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῶν Ἰωαννίνων ἢ τῆς μάχης τοῦ Κιλκίς, εἶνε πολὺ σημαντικώτεραι ἀπὸ ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑψώθη εἰς τὴν Λαύραν ἡ σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἔχουν δίκαιον οἱ ὑποτιμῶντες τὴν 25ην Μαρτίου. Μεγάλαι καὶ αἱ ἄλλαι ἱστορικαὶ ἡμέραι, ἀλλ' αὐτὴ ἡ μεγαλειτέρα, ἡ πρώτη. Τότε κυρίως ἀνεστήθη, ἀνέζησεν ὁ Ἑλληνισμός, τότε κατωρθώθη νὰ σχηματισθῇ ὁ μικρὸς ἐλεύθερος πυρήν, ὁ ὁποῖος ἔκτοτε μεγαλώνει. Τὰ κατόπιν εὐτυχῆ γεγονότα ἦσαν συνέπεια τοῦπρώτου ἐκείνου. Ὅσα συνέθησαν καὶ ὅσα θὰ συμβοῦν ἀκόμη — διότι τὸ ἔργον δὲν ἐτελείωσεν, — ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν 25ην Μαρτίου. Εἶνε ἡ ἀρχή, ἡ μήτηρ, ἡ γεννήτρια. Εἰς αὐτὴν ὀφείλομεν καὶ τὸ σημερινὸν μεγαλεῖον τῆς νεκραναστάσης Ἑλλάδος καὶ τὸ μέλλον της, μέχρι τῆς τελείας της ἀποκαταστάσεως. Ὥστε δὲν ἔχασε τὴν σημασίαν της ἡ 25η Μαρτίου μετὰ τὰ κατορθώματα τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1913. Ἀπεναντίας μάλιστα, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἀπέκτησε περισσότερον, ἀφότου ἀπεδείχθη διὰ μεγαλουργημάτων, ὅτι οἱ ἔνδοξοι ἐκεῖνοι πρόγονοι εἶχαν ἀπογόνους ἀνταξίους, ἐφαμίλλους των καὶ εἰς τὴν πολεμικὴν ἀνδρείαν καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἀρετήν.

Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ 25η Μαρτίου, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, ἑορτάζεται μὲ ἀσυγκρίτως μεγαλειτέραν ἀπὸ ἄλλοτε λαμπρότητα, ὑπερηφάνειαν, ἀγαλλίασιν, ἐνθουσιασμόν. Εἰς τὰ παλαιὰ τρόπαια ἔχουν προστεθῆ νέα, καὶ ὁ Ἕλλην, ὁ ὁποῖος ἠσθάνθη πρὸς στιγμὴν τὴν ἐθνικὴν πίστιν του νὰ κλονίζεται, τὴν ἐπανεῦρεν ὡς ἐκ θαύματος. Δισταγμοί, ἀμφιβολίαι, ἀπαισιοδοξίαι, μεμψιμοιρίαι, δὲν ὑπάρχουν πλέον. Εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς ἐνεθρονίσθη ἡ πεποίθησις, ἡ αἰσιοδοξία.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τέχνασμα

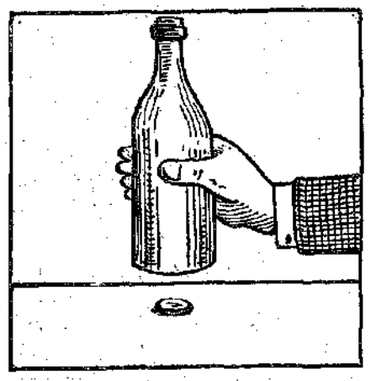

Θέσατε ἓν νόμισμα κάτωθεν μιᾶς φιάλης καὶ στοιχηματίσατε μὲ κάποιον, ὅτι θὰ πάρετε τὸ νόμισμα χωρὶς νὰ ἐγγίσετε τὴν φιάλην. Ἰδοὺ πῶς θὰ τὸ κατορθώσετε: Κρύβετε εἰς τὴν παλάμην σας ἓν ἄλλο νόμισμα, ὅμοιον μ' ἐκεῖνο ποῦ ἐθέσατε κάτωθεν τῆς φιάλης, περνᾶτε τὸ χέρι σας κάτωθεν τῆς τραπέζης, προσποιεῖσθε, ὅτι ἐπήρατε ἐκεῖθεν τὸ σκεπασμένον νόμισμα καὶ τὸ δείχνετε. Ἐκεῖνος τότε, μὲ τὸν ὁποῖον ἐστοιχηματίσατε, θὰ σηκώσῃ φυσικὰ τὴν φιάλην, διὰ νὰ σᾶς δείξῃ, ὅτι τὸ νόμισμα ἐξακολουθεῖ νὰ εὑρίσκεται ἐκεῖ. Τότε προφθάνετε σεῖς καὶ τὸ ἁρπάζετε. Τὸ στοίχημα ἐκερδήθη, διότι ἐπήρατε τὸ νόμισμα χωρὶς νὰ ἐγγίσετε τὴν φιάλην.

Διατὶ ἔβαλαν κουμπιά

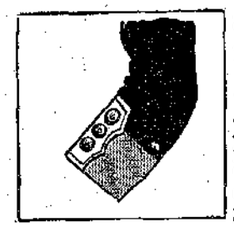

Γνωρίζετε διατί ὑπάρχουν κουμπιὰ εἰς τὰ μανίκια τῶν στρατιωτῶν; Ἄλλοτε, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΣΤ', οἱ στρατιῶται δὲν εἶχαν μανιτήλια κ' ἐσκούπιζαν τὴν μύτην μὲ τὰ μανίκια των, ἕνεκα τοῦ ὁποίου οἱ στολαί των ἐλερώνοντο ἐλεεινά. Ὁ διοικητής των ἐσκέφθη τότε νὰ ράψῃ τρία κουμπιὰ εἰς κάθε μανίκι, τὰ ὁποῖα ἐμπόδιζαν τοὺς στρατιώτας νὰ τὰ μεταχειρίζωνται ὡς ρινόμακτρα καὶ οὕτως ἀπέβαλον τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ Ἥρωος

ΝΙ	ΤΗΣ	ΜΩ	ΟΝ

Ε	ΘΡΑ	ΚΙ	ΝΑΞ	ΠΙ

Α	ΧΑΡ	ΔΡΑ	ΛΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν πέντε πράγματα ἐκ τῶν ἐν χρήσει εἰς τὸ σχολεῖον.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

R B Q I E N
I I U R D I
R E I A E E
A N R L R R

Ζητεῖται ἡ ἀναγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Λύσεις τοῦ Ἰδίου φύλλου

α'.) Ἀθῆναι, Πάτραι, Τρίπολις, Καλαμαι. — β'.) Ἀπιὸν — ἄπιον. — γ'.) Le pain du mechant remplit la bouche de gravier.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΠΑΣΧΑ

Τὴν νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἐπάνω στὴν ἐξέδρα μὲ τὰ κανδηλάκια γύρω-γύρω, μὲ τὸν ἀρμητικῶς πνέοντα ἀέρα ποῦ τὰ κινεῖ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ εἰς τὰς τρελλὰς πνοάς του, καὶ βούζει μέσα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ πανύψηλα καμπαναριά, ὅπου κρυμμέναι μορφαὶ καραδοκοῦν τὴν στιγμὴν τῆς Ἀναστάσεως, τὴν νύκτα, ἐνῷ ἐπάνω λάμπει ἡ ἀστροφεγγιά, ὁ παππᾶς διαβάζει σιγὰ-σιγὰ μὲ μίαν λεπτὴν φωνήν, ἀδύνατον καὶ μόλις εὐκρινῆ, ὑπὸ τὸ φῶς τρεμοσβυνούσης λαμπάδος, τὸ Εὐαγγέλιον.

Γύρω-γύρω ὁ κόσμος στέκεται συνωθούμενος, ἀκίνητος, σιωπηλός, προφυλάσσων τὰ κεράκια του ἀπὸ τὰ φυσήματα τοῦ ἀνέμου, κάτω ἀπὸ ἕνα παλτὸ ἢ πλησίον τῆς παλάμης, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα, μὲ τὸ στόμα κλειστόν, μὲ τὰ αὐτιὰ τεντωμένα, ὅλοι ἐν ἀναμονῇ, ἐνῷ ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέως ἐξακολουθεῖ τὸν ἦχόν της καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα σχίζονται ἀπὸ τὸν ἀέρα...

Ἔξαφνα, ταὐτοχρόνως, χωρὶς νἀκούσῃ τίποτε κανείς, χωρὶς τίποτε νἀντιληφθῇ, ἀστράπτουν στὰ μάτια του ἐκθαμβωτικαὶ λάμψεις, δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἀπ' ἐπάνω, ἀπὸ παντοῦ, λάμπουν καὶ θραύονται στοὺς τοίχους, οἱ καμπάνες κτυποῦν δαιμονιωδῶς, τραντάζουν, συγκλονίζουν ὅλην τὴν ἐκκλησιά, ἡ μουσικὴ ἀναμιγνύει τὸ θορυβῶδες ᾆσμα, ὅλα «μονομιᾶς», ὅλα αὐτοστιγμεί, — πυροτεχνήματα φεγγοβολοῦν εἰς τὸ σκότος, τὰ κεράκια χορεύουν ὅλα μαζὶ 'ς τὸν ἀέρα... Ἔγινεν Ἀνάστασις.

Ὅσον τὸ δυνατὸν ἂς προφυλάξωμεν τὰς λαμπάδας μας, τὴν μίαν τοῦ καθενός, διὰ νὰ μὴ τὰς σβύσῃ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου. Ἔτσι εἶνε καλό. Ὁ Παπποῦς προπορεύεται μὲ κατεβασμένον τὸ καπέλλον του καὶ ἡμεῖς τὸν ἀκολουθοῦμεν ἐν σπουδῇ... «Καὶ τοῦ χρόνου! Καὶ τοῦ χρόνου! Νὰ ζήσετε! Νὰ γίνετε καλοὶ ἄνθρωποι! Ἀφήσετε τώρα τὰ κεριά σας 'ς τὸ τραπέζι, ἕνα-δυὸ ἀναμμένα. Μὴ τὰ σβύσετε ὅλα. Ἀπόψε ἂς φωτίσουν τὸ τραπέζι!...» Τί γλυκειὰ καὶ τί θερμὴ ποῦ εἶνε ἡ σπιτικὴ ἀτμόσφαιρα! Ἔξω ἡ φοινικιὰ σχίζεται, τὸ κουδοῦνι τῆς θύρας κτυπᾷ ἀδιάκοπα, — ἡμεῖς ἐδῶ μέσα, ἥσυχα, ζεστά, καθήμεθα ἐμπρὸς εἰς τὰ λάμποντα πιάτα γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Πόσον νομίζομεν πῶς εἴμεθα εὐτυχισμένοι τὰς στιγμὰς αὐτάς! Ἂς σπάσωμε τὰ αὐγά μας· νὰ ἰδοῦμε ποιὸ θὰ βαστήξῃ περισσότερο. Ἐγὼ θὰ κτυπήσω μὲ τὸ αὐγὸ τοῦ Παπποῦ. Καὶ ὕστερα μὲ τῆς μητέρας μου. Καὶ ὕστερα μὲ ὅλους. Νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ μοῦ τὸ σπάσῃ...

Ἀπ' αὐτὴν τὴν συγκέντρωσιν, ἀπ' αὐτὴν τὴν ἕνωσιν, ἕνας μόνον λείπει· ὁ μικρὸς ἀδελφὸς δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸν ὕπνον ὡς τὰ μεσάνυκτα· ἡ μαμμὰ λυπᾶται νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ· εἶνε χωμένος ὅλος εἰς τὸ κρεββάτι του καὶ μόνον τὰ μαλλιά του βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ κλινοσκέπασμα. Ἂς τὸν ἀφήσωμεν νὰ κοιμηθῇ· εἶνε τόσον γλυκὺς ὁ ὕπνος αὐτός, — γλυκύτερος καὶ ἀπὸ τὸν ὕμνον τῆς Ἀναστάσεως, — μέσα εἰς μίαν ψύχραν ἐαρινήν, εἶνε τόσον βαθύς, ὥστε οὔτε ἡ καμπάνα δὲν δύναται νὰ τὸν διακόψῃ, κρουομένη καὶ τρελλῶς ἀντιλαλοῦσα εἰς τὸν ἀέρα...

Τέλλος Ἄγρας

ΤΟ ΝΕΡΟ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

Τραβάει ὁ ἥλιος τὸ νερὸ
τῆς θάλασσας 'ς τὰ ἐπουράνια
κι' αὐτὸ γεμᾶτο περηφάνια
τὴ θάλασσα τὴν παραιτᾷ.

Γίνεται ἀτμὸς καὶ στὸν γαλάζιο
τὸν οὐρανὸ ψηλ' ἀνεβαίνει·
ἄλλα 'κεῖ σύννεφα ἀπανταίνει
καὶ τρελὰ τρέχει μὲ αὐτά.

Μὰ ὅταν ὁ κρύος ὁ βορριᾶς
βροχὴ τὸ κάμῃ, καὶ στὸ χῶμα
ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ ψηλὸ δῶμα
τὸ ρίξῃ, —ἐκείνη τὴ στιγμή,

Σκέπτεται πῶς, ἂν ἔμενε
στῆς θάλασσας μέσ' τὴν ἀγκάλη,
θὰ ἦταν κῦμα στ' ἀκρογιάλι,
καὶ ὄχι λάσπη βρωμερή.

Ὑστερη Ἀναλαμπή

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Ριφθέντες ἀτάκτως 'ς ἕνα τραπέζι, μερικοὶ μενεξέδες, ἐμαραίνοντο. Ἄσπλαχνο χέρι τοὺς εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν μητρικὴν γῆν, καὶ ἀφοῦ διεσκέδασε μαζύ των ἐπί τινας στιγμάς, τοὺς εἶχε ρίψῃ ἀδιαφόρως.

Πτωχὰ ἀνθάκια, δὲν ἐκρύψατε ἀρκετὰ τὴν εὐτυχίαν σας ὑπὸ τὴν χλόην, ἡ λεπτὴ εὐωδία σας σᾶς 'πρόδωσε!

Καταληφθεῖσα ὑπὸ αἰφνιδίου οἴκτου, τὰ συνέλεξα καὶ τὰ ἔθεσα 'ς ἕνα δοχεῖον μὲ καθαρὸν νερόν. Ἆρά γε θὰ ἀνεζωογονοῦντο;... Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τὸ ἐλπίσω. Λὲς ὅτι ἡ ζωὴ τὰ εἶχε ἐγκαταλείψει, οἱ μίσχοι των ἐκρέμαντο ἀτόνως, τὰ πέταλα ἔκλιναν μαραμένα πρὸς τὰ κάτω.

Ἀλλὰ ποία ἡ ἔκπληξίς μου τὴν ἐπαύριον, νὰ τὰ εὕρω δροσερά, ὡς νὰ εἶχον μόλις κοπεῖ; Πράγματι, τὸ νερὸν τὰ εἶχε ζωογονήσει, τὰ εἶχε ἀποδώσει εἰς τὴν ζωήν, εἰς τὸ φῶς!

Δὲν συμβαίνει οὕτως καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν;

Πόσες φορὲς στὸν βίον του ὁ ἄνθρωπος καταπτοεῖται ἀπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας! Τὸ κτύπημα εἶνε τόσον τρομερόν, ὥστε τοῦ φαίνεται ἀδύνατον νὰ ἐπιζήσῃ. Ὁ κόσμος ὅλος τοῦ εἶνε ἀδιάφορος, καὶ ἐκπλήττεται πῶς εἰς τὴν ζωὴν ὅλα διατρέχουν τὴν συνήθη φοράν των, πῶς ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ νὰ λάμπῃ, τὸ πουλὶ νὰ τραγουδῇ! Δι' ἐκεῖνον μόνον σκοτάδι, σκιά, θάνατος.

Ἀλλ' ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀγαθότητί του, ἔθεσε στὴν καρδίαν μας τὸ σπέρμα τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγορίας. Καὶ ἀφοῦ κορεσθῇ ἐκ λύπης ἡ πληγωμένη καρδία, βραδέως, ἀνεπαισθήτως ξαναζεῖ...

Εἶνε ἡ λήθη;... Ὄχι βέβαια. Εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ποῦ ἀνακτᾷ τὰ δικαιώματά της, εἶνε ὁ Θεὸς ποῦ μετὰ τὴν δοκιμασίαν στέλλει τὴν δύναμιν, τὴν ὑπομονήν.

Δοξασμένος Ρῆνος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Προχθὲς ποῦ ἦτανε ὡραία 'μέρα, κι' ὁ ἥλιος ἔκαιε σὰν νἆταν καλοκαῖρι, ἀπεφασίσαμε, ἡ Τρικυμία, μιὰ ἐξαδέλφη μου κ' ἐγώ, νὰ πᾶμε περίπατο. Ὡς τέρμα τοῦ περιπάτου, διαλέξαμε τὸν Προφήτην Ἠλίαν, ἕνα θαυμάσιο μοναστῆρι, — τὴν τοποθεσίαν ἐννοῶ, — κείμενον ἔξωθι τῆς πόλεώς μας. Ξεκινήσαμε λοιπὸν τὴν 1ην μεταμεσημβρινήν, καὶ μετὰ κάμποσης ὥρας δρόμο, ἐφθάσαμε...

Καὶ σὲ λίγο, στὸ παχύτατο τῆς πρασίνης χλόης στρῶμα, ποῦ τὸ σκιάζουνε αἱ ὑψηλαὶ κορυφαὶ τῶν διπλανῶν πεύκων, καθισμένες, θαυμάζαμε τὰς ἀπέναντί μας καλλονάς.

Ἀντίκρυ τὸ κατάλευκο μοναστῆρι, μισοκρυμμένο μὲς στὰ δένδρα, παρουσίαζε μιὰν ὄψι γλυκειὰ κ' ἐπιβλητική.

Τὰ χωράφια πιὸ πέρα ἀπ' τῆς κατάσπρες μαργαρίτες, ποῦ τώρα βρίσκονται 'ς ὅλη των τὴν ἄνθησι, θαρροῦσες κ' ἤτανε χιονισμένα...

Ποῦ καὶ ποῦ ἀκουότανε τὸ βέλασμα κανενὸς ἀρνιοῦ, τὸ ὁποῖον συνώδευε ὁ γλυκύτατος τῆς φλογέρας ἦχος, ποῦπαιζε ὁ μικρὸς βοσκός.

Πέρα, μακρυά, μὲς ἀπ' τὰ δάση, διεκρίνετο μιὰ λουρίδα θάλασσα γαλανή...

Καὶ τὸ ὅλον ἐπλαισιώνετο ἀπὸ τὰ γύρω βουνά, μὲ τὰ μικρά, καὶ κάτασπρα χωριουδάκια....

Ἔτσι ἀπερροφημένες ἀπ' τὸ ὄμορφο αὐτὸ θέαμα, κι' ἀπ' τὴ γλυκειὰ τῶν πεύκων μουσική, δὲν ἐκαταλάβαμε πῶς ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύσι...

Μὰ μόλις τὸ ἀντελήφθημεν, σηκωθήκαμε, φορέσαμε τὰ ἐπανωφόρια μας, γιατὶ ἀρχίνησε νὰ τσούζῃ τὸ κρύο, καὶ ἐπιστρέψαμε στὸ σπίτι μ' ἕνα σωρὸ ἐντυπώσεις.

Ἡρωϊκὴ Σάμος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία: —Πῶς δὲν ἦλθε ἀκόμη ὁ γιατρός;
Ὁ Κουφιοκεφαλάκης: —Μπᾶ, ἦλθε πρὸ μιᾶς ὥρας.
Ἡ κυρία: —Καὶ ποῦ εἶνε;
Ὁ Κουφιοκεφαλάκης: —Μὰ ἔφυγε. Τοῦ εἶπα: «ἡ κυρία εἶνε ἄρρωστη καὶ δὲν δέχεται.»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῶν Βαλκανίων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 24ην Μαρτίου 1915.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τοὺς φίλους μου, ποῦ μοῦ ἔστειλαν πασχαλινὲς κάρτες. Τί πολλὲς ποῦ ἔλαβα φέτος καὶ τί εὔμορφες, τί κομψὲς ποῦ εἶνε ὅλες! Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τῆς κάρτες ποῦ μοῦ στέλλουν, φαίνεται πόσο μὲ ἀγαποῦν τὰ καλά μου τὰ παιδιά. Λυποῦμαι ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νἀναφέρω ἐδῶ τὰ ὀνόματά των, ἀλλ' ἂς εἶνε βέβαιοι ὅλοι καὶ ὅλαι, ὅτι μοῦ ἔκαμαν ἕνα Πάσχα φαιδρότατον κ' εὐτυχισμένον.

Α, Γαλανὴ Χιωτοπούλα, θἀργήσῃς ἀκόμη νὰ μάθῃς τὸ τέλος τῶν μυθιστορημάτων, ἂν ἀνεκτήθη ἡ κασσετίνα καὶ τί ἀπέγεινε ὁ Ραούλ. Δὲν σᾶς εἶπα, ὅτι καὶ τὰ δύο θὰ διαρκέσουν ὅλον τὸν χρόνον; Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχετε ὑπομονὴν καὶ νὰ τἀπολαμβάνετε σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ ζητῆτε τὸ τέλος ἀπὸ... τὴν ἀρχήν. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὡραίας εὐχὰς καὶ σένα καὶ τὴν Γαλιάντραν.

Μέλλων Θριαμβευτά, εἶπα ὅτι μοῦ φαίνεται παράξενον νὰ σὲ μελαγχολῇ ὁ καιρός, διότι συνήθως τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου ἔχουν τόσην εὐθυμίαν, ὅσην καμμία κακοκαιρία δὲν εἶνε ἱκανὴ νἀφαιρέσῃ. Τώρα μοῦ λέγεις, ὅτι ἡ ἡλικία δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν καὶ ὅτι, ὅπως ἕνα παιδὶ 15 ἐτῶν εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ παράσημον τῆς στρατιωτικῆς ἀνδρείας, ἔτσι εἰμπορεῖ καὶ νὰ μελαγχολήσῃ ἀπὸ τὸν καιρόν. Πιθανόν. Ἂς μελαγχολοῦν ὅμως τὰ παιδιὰ ποῦ... εἶνε ἱκανὰ νὰ πάρουν τὸ παράσημον.

Ὁ Φάων μοῦ γράφει σήμερον πολλὰ περὶ τῆς «Σελίδος Συνεργασίας» καὶ παρατηρεῖ ὅτι δὲν ἔχει πλέον τὴν ἐπιτυχίαν ποῦ εἶχεν εἰς τὰς ἀρχάς. Τὰ καλὰ κομμάτια εἶνε σπάνια, διότι, λέγει, «οἱ πλεῖστοι δείκνυνται πολὺ ἀτυχεῖς περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος, πολλῶν δὲ ἡ ἐκτέλεσις χωλαίνει ἐπαισθητῶς... Πρὸς τί ἡ πληθὺς τῶν τραγικοτήτων αὐτῶν; πρὸς τί τόσοι ρεμβασμοί; πρὸς τί αἱ ἀτελείωτοι καὶ στερεότυποι τῆς φύσεως καὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων περιγραφαί; πρὸς τί τῶν μεγαλειτέρων ἡ αἰωνία τῶν παιδικῶν των χρόνων νοσταλγία;» Δὲν συμφωνῶ τελείως μὲ τὸν Φάωνα, διότι νομίζω ὅτι τὰ καλὰ κομμάτια τῆς Σελίδος εἶνε συχνότερ' ἀπ' ὅ,τι λέγει. Ὅσον διὰ τὰ μέτρια, καὶ αὐτὰ ἀναπόφευκτα, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συμπληρώνεται ἄλλως μία Σελίς, γραφομένη ἀποκλειστικῶς ἀπὸ παιδιά, πρέπει δὲ νὰ συμπληρώνεται καὶ νὰ ὑπάρχῃ καθ' ἑβδομάδα, διότι ὁ σκοπός της εἶνε νὰ ἐξασκῇ τοὺς ἔχοντας τὸ φυσικὸν δῶρον νὰ γράφουν. Δημοσιεύω ὅμως τὰς παρατηρήσεις τοῦ Φάωνος ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν θεμάτων, διότι ἔχει δίκηο. Κ' ἐγὼ σᾶς εἶπα πολλάκις, ὅτι αὐτὰ τὰ θέματα δὲν μοῦ ἀρέσουν πολὺ καὶ σᾶς ὑπέδειξα ποῖα πρέπει νὰ προτιμᾶτε.

Νά, π. χ. τὸ «Ὅ,τι πρέπει» τοῦ Φυσιολάτρου. Δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς κατηγορίας ποῦ ἀριθμεῖ ὁ Φάων. «Ἦτο ἔξοχον, μοῦ γράφει ὁ «Ἐξερευνητὴς τοῦ Ἀπείρου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τὰ συγχαρητήριά μου εἰς τὸν Φυσιολάτρην, καθὼς καὶ εἰς τὸν Τέλλον Ἄγραν, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους θαυμαστάς».

Ἔλαβα, Λαμψιανή, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Τὰς λύσεις σου ὅμως νὰ μὴ τὰς γράφῃς εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' ὅπως λέγει ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ συμβουλεύεσαι πάντοτε.—Τὴν ἰδίαν παρατήρησιν κάμνω καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔστειλαν, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, λύσεις, Προβλήματα, Παιδικὰ Πνεύματα καὶ ἄλλα κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, γραμμένα μέσα εἰς τὴν ἐπιστολήν. Νὰ ξεύρουν, ὅτι τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει, ἂν δὲν εἶνε γραμμένον μόνον του, χωριστά.

Ἡ Ἑλλὰς τοῦ Κωνσταντίνου πληροφορεῖ τὴν Ἡρωϊκὴν Σάμον, ὅτι ἐπῆρε ἕνα γατάκι ἀπὸ τὴ γιαγιά του πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς ξεκληρισμένης γατικῆς οἰκογενείας της καὶ ἂς ἐκλέξῃ αὐτὴ τὸ ὄνομά του — ἢ μᾶλλον τὸ ψευδώνυμόν του.

Τὸ ἐννοῶ αὐτό, Ἐνετικὲ Λέον· συνδέονται μαζί μου καὶ μ' ἐνθυμοῦνται καὶ μ' ἀγαποῦν περισσότερον οἱ συνδρομηταὶ ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τεμάχια δημοσιεύονται εἰς τὴν Σελίδα. Διότι, ὡς λέγεις, εἶνε ἀλησμόνητος χαρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς τυπωμένον τὸ ἔργον του. Δυστυχῶς, τὴν χαρὰν αὐτὴν δὲν μπορῶ νὰ τὴν προξενῶ εἰς ὅσους θὰ ἤθελα. Ἄλλων τὰ κομμάτια δὲν ἐγκρίνονται, ἄλλων δὲν κληρώνονται. Καὶ ἔπειτα... πολλοὶ εἰσὶ κλητοί, ἀλλ' ὀλίγοι ἐκλεκτοί.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Μίμης Ἀναστασόπουλος, Ναυτάκι τῆς Λήμνου, Ἄγρυπνος Φύλαξ, Γκρατσιέλλα, Μανιατοπούλα, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Βαλκανικὴ Συμμαχία, Λευθεριὰ στοὺς Σκλάβους, Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου καὶ Πειρακτήριον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἡ πτῶσις» τῆς Ὑστερης Ἀναλαμπῆς.—«Ἡ δουλειὰ δὲν εἶνε ντροπή» τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀνείρου.—«Ὁ ἀγὼν τῶν ἀλεκτόρων» τοῦ Ὁμηρικοῦ Ἥρωος.—«Ὁ Γενναῖος Ναύτης» τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου.—«Πανσέληνος» τοῦ Κύματος τοῦ Βοσπόρου.—«Θύελλα» κτλ. τοῦ Σκλαβωμένου Ἕλληνος.—«Εἰς τὸν Κορινθιακὸν» τοῦ Μαγευμένου Ρόδου.—«Πῶς θὰ εἴπω τὴν χαράν μου» τῆς Ἀνθισμένης Βαμβακιᾶς.—«Τὸ χελιδόνι» τοῦ Θαλασσοπουλιοῦ τοῦ Στόλου.—«Ἡ μάννα» τοῦ Κεφαλλωνιτάκι.—«Τὸ χιόνι τοῦ Μαρτίου» τοῦ Δάκρυ τοῦ Ἐλέους.—«Ἡ μητέρα» κτλ. τῆς Νησιωτοπούλας.—«Πρόσεχε τί ἀναγινώσκεις» τοῦ Ξοάνου Λυκείου Λάρνακος.—«Μετὰ 50 ἔτη» τοῦ Δοξασμένου Ρήνου.—«Ὁ φλύαρος» τῆς Ναυτοπούλας.—«Τὸ ὀρφανὸ» τῆς Γκρατσιέλλας.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Στὰ σύννεφα», «Ἄνοιξις», «Ἀστεῖος διάλογος», «Τὰ πάντα ἐν προσευχῇ», «Ἀνοιξιάτικη ἡμέρα», (ἄτεχνα.)—«Ποῦ καὶ πότε νὰ πεθάνω» (ἀκατάλληλον.)—«Στὴν Ἀκρόπολι» (πάρα πολὺ σύντομον.)—«Ἡ προσφυγοποῦλα» (ἄτεχνον.)—«Ἐμπρός» (καλὸν· ἀλλὰ τὸ χαλοῦν μερικοὶ στίχοι, πολὺ βεβιασμένοι χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας.)—«Τὸ καναρίνι», «Στὴ σκλάβα Πόλι», (ἄτεχνα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Νέα ψευδώνυμα: Κέδριξ, ἀ. (Κ. Κ.) Γκρατσιέλλα, κ. Ναυτάκι τῶν Ψαρρῶν, ἀ. (Α. Φ.) Δαφνοστεφὴς Μακεδονία, κ. (Δ. Π.) Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου, κ. (Α. Γ.) Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο, κ. (Ι. Σ.) Μικρὴ Ξανθούλα, κ. (Α. Λ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, κ. Λορελάϊ, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου (0) μὲ Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Ματωμένο Ἡλιοβασίλεμα, Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Τέλλον Ἄγραν.—ὁ Ἥρως τῶν Βαλκανίων (0) μὲ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τέλλον Ἄγραν, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων.—ἡ Λορελάϊ (0) μὲ Ἀνθισμένην Βαμβακιάν, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Λορελάϊ (περιμένω λοιπὸν καὶ ἐκτενέστερα ἀλλὰ νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι τόσο·) Ὁμηρικὸν Ἥρωα (προσετέθη· ναί, νὰ μοῦ γράφῃς εἰς τὸν ἑνικόν, ὅπως γράφουν τὰ παιδιὰ στὴν μητέρα των·) Σκλαβωμένον Ἕλληνα (ἔχει καλῶς· πές του περαστικά·) Μαρίκαν Κ. Βογ. (ἐγέλασα μὲ τὰ νόστιμα ποῦ μοῦ γράφεις· «διαπλασιοφάγος» λοιπόν!) Πλάτωνα Β. Μ. (ἔστειλα·) Ἰόλην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) Μαρίκαν Κ. Π. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς·) Ἥρωα τῶν Βαλκανίων (ἔστειλα· τὸν Ἀπρίλιον θἀρχίσῃ ὁ νέος Διαγωνισμὸς καὶ εἰς αὐτὸν θὰ λάβῃς μέρος·) Φωνὴν τῆς Πατρίδος (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ διαπρέψῃς·) Ἀνθισμένην Βαμβακιὰν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὡραίας εὐχὰς καὶ διὰ τὴν φωτογραφίαν·) Κυπριακὸν Ἀστέρα (ἔχει καλῶς· τὸ εἶπα εἰς τὸν κ. Κίμωνα Ἀλκίδην, ὁ ὁποῖος θὰ προσπαθήσῃ·) Ξόανον Λυκείου Λάρνακος (δυστυχῶς δὲν ἐπιδέχεται διόρθωσιν· δὲν ξεύρεις ἀκόμη νὰ γράφῃς στίχους·) Φιλτάτην Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· γράφε μου λοιπόν·) Φροσούλαν Κ. Τρ. (χαίρω πολύ·) Σημαιοφόρον Ἕλληνα (ἔστειλα·) Ἥρωα τοῦ Σουλίου (εἰς ἁπλοῦν χάρτην νὰ γράφῃς τὰς λύσεις τῶν Ἑβδ. Διαγωνισμῶν καὶ νὰ ἐσωκλείῃς τὸ δεκάλεπτον·) Ἀπόλλωνα (εὐχαριστῶ πολύ·) Λευκὴν Περιστερὰν («ὅλην ἀγάπην καὶ χαράν», ποῦ μοῦ εὔχεται «Χριστὸς ἀνέστη, μὲ συνδρομητὰς ὧν ἀριθμὸς οὐκ ἔστι·» εὐχαριστῶ πολύ·) Ὑπὲρ Πατρίδος (ἔστειλα· συγχρόνως δὲ καὶ δελτάριον·) Ἰωάννην Ν. Πλ- (ναί·) Ἀγγελικὴν Ε. Τ. (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί·) Αὐτόνομον Ἤπειρον (εὐχαριστῶ πολύ·) Βασίλειον Γ. Π. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) Λεσβιακὴν Φάλαγγα (νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν ποῖος...) Τέλλον Ἄγραν (δυστυχῶς δὲν ἐπρόφθασε·) Μαντίναν Παπ. (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) Μικρὸν Ζωγράφον (δύνασαι·) Ἐκπορθητὴν τοῦ Μπιζανίου (ἔστειλα·) Ρωβύρον, Πόθον τοῦ Κωνσταντίνου, Ρεῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου, Λάμποντα Ἀστέρα, Θεὰν Ἀθηνῶν, Κόρην τοῦ Ἰονίου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24ην Μαρτίου, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Τέλος τοῦ 148ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24ης Μαΐου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

205. Λεξίγριφος

Κοντὰ εἰς μίαν πρόθεσιν
Δυὸ γράμματ' ἂν τραβήξῃς,
Εὐθὺς θὰ τρέξ' ἡ μύτη σου,
Θὰ πταρνισθῆς, θὰ βήξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νδρωνος

206. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε γᾶ καὶ βάλε σῖ
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμὴ,
Τὸ μυστήριον νὰ λείψῃ
Καὶ μιὰ νῆσος νὰ προκύψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροπαιούχου Ἑλλάδος

207. Ἀναγραμματισμὸς

Τὴν ἀμοιβὴν ἀνεγραμμάτισα
Καὶ λαιμὸν γῆς σοῦ ἐσχημάτισα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἴγλης τοῦ Ἑλληνισμοῦ

208. Δημῶδες Αἴνιγμα

Τρεῖς τὴν πιάνουν σὰν γεννάει·
Μαῦρα κάνει τὰ πουλιά της
Καὶ ὀπίσω της τἀφίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλβανακτόνου Ἠπειρώτου

209. Συλλαβικὸς Ρόμβος

* = Φωνῆεν.
* * * = Ρῆμα σύνθετον.
* * * * * = Ἐπαρχία τῆς Ἰσπανίας.
* * * = Γεωμετρικὸν σχῆμα.
* = Φωνῆεν.

Κάθε ἀστερίσκος εἶνε μία συλλαβή. Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

210—214. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Μῦθος, ὅρος, ἀπόφυσις, κρίνω, ἅρμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος

215. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Ἑλένη, Κώστα, Ἀνδρέα! τρέξτε κ' ἔπεσε στὴ θάλασσα!
— Ποιός;
— Μὰ σᾶς τὸν εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θιακοῦ Θαλασσολίκου

216. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀγαπητὸν πτηνόν:

1, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. 2, Ἐντόμον χρήσιμον. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Πρωτεύουσα κράτους ἀσιατικοῦ. 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6, Ἀρχαῖος θεός. 7, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς, κτῆσις γαλλική.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Π. Βορροπούλου

217. Φωνηεντόλιπον

* - λν - ν - βόλς - τν - ζν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

218. Γρῖφος

1,6,1,
1,6,1, 1,6,1, γήρα-
Αἴα! ναί! : : πον' σε φθᾶ
1,6,1 1,6,1 λές;
1,6,1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

Τέλος τοῦ 148 Διαγωνισμοῦ

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἄρχεται ὁ νέος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 3 καὶ 4

24. Παραδείσιον (παρὰ-δὶς-ἴον.)—25. Ζώνη (ζό, νῖ.)—26. Χήρα-Ἥρα.—27. Ἰλιάς-Ἡλίας.

28. ΠΥΡΑΜΙΣ 29. Θ Μ Σ
Υ Α Ο Ω Α Α Α
ΡΑΚΙΝΑΣ ΝΡΦ
Α Ι Α Α ΑΡΙΑΔΝΗ
ΜΟΝΑΧΟΝ ΙΘΤ
Ι Α Ο Ν Α Ω Ο
ΣΩΣΑΝΝΗ Κ Ν Σ

30. Ἡ ἐπιμονὴ νικᾷ. [Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ Η, προχωροῦμεν εἰς τὸ Ε, ἀνερχόμεθα εἰς τὸ Η καὶ κάμνομεν τὸν γῦρον τοῦ σχήματος.]—31. ΚΑΝΑΡΗΣ-ΣΑΤΑΝΑΣ (ΚέφαλοΣ, ΑθηνΑ, ΝαζαρέΤ, ΑλγεβρΑ, ΡόπαλοΝ, ΗλέκτρΑ, ΣίπυλοΣ.)—32. Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.—38. Ἡ Διάπλασις εἶνε ἄριστον περιοδικὸν (ι διὰ-πλὰς εἰς ιν-ἔαρ εἰς τὸν-περὶ φδὴ κόν.)

34. Κανάρης (Κανᾶ, ρίς.)—35. Ταμίας (τά, μῖ, ἡ.)—36. Ροδανὸς-Δανός.—37. Σόφια-Σοφία.

38. ΠΕΡΣΕΥΣ
ΚΑΜΗΛΟΣ
ΣΑΛΑΜΙΣ
ΣΟΥΗΔΙΑ
ΑΡΤΕΜΙΣ
ΣΤΡΑΒΩΝ
ΑΛΦΕΙΟΣ

39-41. Ἡ Μελανία εἶνε μικρὸν κοράσιον. 2. Ὁ Ἄξιὸς εἶνε ποταμός. 3. Ἡ Πύλος εἶνε πόλις.—42-46 Διὰ τοῦ Σ: ὅσος, Σῦρος, μῖσος, τόσος, πόσος.—47. ΠΑΡΙΣ (Πεκῖνον, ΠΑρος, ποΡτοκάλιον, Ἀφρική, ΣάμοΣ.)—48. Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.—49. Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα. (τόδ' εἰς τυχ-οῦν τι-μῖ ἐπὶ γέλα.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ***τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.—Ὑπάρχουν καὶ τῶν ἐτῶν 1906—1913 καλύμματα τιμώμενα ἐπίσης δρ. 1,75 ἕκαστον.***

Λαρυγγικῶν, Ὠτικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς ἰατρὸς

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 3—5 μ. μ.

Πλατεῖα Ὁμονοίας καὶ ὁδὸς Δώρου 8α

ΦΥΛΛΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1914 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΙΕ', -46

Τὴν Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν καὶ Δοξασμένον Ρῆνον εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὲς ὡραῖες φωτογραφίες ποῦ μοῦ ἔστειλαν.

Λορελάϊ.

[ΙΕ' —17]

Ἀγαπητῷ μοι ΤΕΛΛΩ ΑΓΡΑ
ἐπ' ὀνομαστικῇ του

Ἀπ' τοῦ ***φίλου*** σου τὴν καρδιὰ
μιὰ ὁλόθερμη εὐχὴ
στὸν πλάστη ἀνεβαίνει
— σὰν τοῦ θυμαριοῦ ἡ εὐωδιά,
στὸ λόγγο πέρα στὸ βουνὸ
ἀπ' τῶν κουδουνιῶν τοὺς ἤχους
καὶ τῆς φλογέρας τὸ σκοπὸ
πάντα συντροφευμένα—
νὰ ζήσῃς, φίλε, χρόνια πολλὰ
ἀνέφελα θλίψεων, πικριῶν,
τρισόλβια δ' ἐν μέσῳ προσφιλῶν.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

ΙΕ', —18

Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μὲ Ἀθηναίους ἐντὸς Μαρτίου. Γράφετε: ὀνοματεπώνυμον, ἡλικίαν, διεύθυνσιν.

Ἐθνικὸν Ὄνειρον (Ἀθηναῖος.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 18—24 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Λευκὴ Περιστερά, Καλ. Α. Μουστάκας, Σκλαβωμένος "Ἑλλην, Θωμᾶς Α. Δοξιάδης, Μάσυγκα Π. Ρογκοπούλου, Σοφία Ρίζου, Κατίνα Ρ. Νικολάου, Ρουμελιωτάκι, Μαγευμένο Ρόδον, Ἀγγελικὴ Καζάνη, Ματωμένο Ἡλιοβασίλεμα, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Ἔρμα Ν. Λευῆ, Ἀμαλία Τσάχ, Ἰωάννα Χ. Πουλάκου Γ. Χ. Πουλάκας, Μαρῖνος Σ. Κοσμετάτος, Κόρη τοῦ Ἰονίου, Ἰωάν. Ν. Πλατσῆς, Ψάρι τῆς Σηρᾶς, Στεφ. Π. Φίλιππας, Σπ. Λ. Μάμος, Ἰω. Πετρόχειλος, Ἰωάν. Α. Βραχιώτης, Ἀγ. Α. Βραχιώτης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἥρως τοῦ Σουλίου.
ΑΡΓΟΥΣ. Μάνος Ν. Οἰκονόμου.
ΒΕΛΚΑΣ: Ἥρωΐς τῆς Ἀήμνου.
ΒΟΛΟΥ: Ἀργίνη Κ. Λυκιαρδοπούλου, Ἀνθοῦλα Στ. Σπανουδάκη, Ἐνθουσιώδης "Ἑλλην.
ΓΥΘΕΙΟΥ: Σ. Οἰκονομάκος, Χ. Α. Περδικάρης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἰωάν. Μερκάτης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Διαπάκης.
ΙΘΑΚΗΣ. Νίνα Αὐγουστῆ.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Μεὴρ Μωϋσῆς, Ἠλίας Ματαθίας, Χαΐμ Ὀδριέλ Νεγρίν, Ἰακ. Χ. Ἀλκαλαῖ, Κωνστ. Γ. Σταυρίδης, Ματθ. Κ. Βάκουλης.
ΚΑΛΑΜΩΝ. Εὐστ. Γ. Δραγώνας.
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Μαρία Κ. Παπαχρήστου, Φροσούλα Κ. Τριαντάκη.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξᾶς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.
ΛΕΜΕΣΟΥ: Λεμεσιανή.
ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Νικ. Γ. Γιαννόπουλος.
ΟΛΗΣΣΟΥ: Ἥρως τῶν Βαλκανίων.
ΠΑΤΡΩΝ: Μίμης Ἀναστασόπουλος, Κούλης Λ. Ἀναστασόπουλος, Ἀναστασία Λέγγερη, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Σ. Δ. Κουτσουπίδης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Διον. Ἀντ. Λοβέρδος, Μαρίνα Κ. Βογιώτα, Παναγ. Κ. Βογιώτας, Ἄνδρ. Χατζῆς, Βασ. Ν. Νικολετόπουλος, Εὐάγ. Ι. Μακρυμίχαλος.
ΠΥΡΓΟΥ. Χρ. Κουρόπουλος.
ΣΑΜΟΥ: Ἀναστ. Π. Παντελίδης.
ΣΥΡΟΥ: Ν. Βάτης, Α. Κοτζιᾶς, Μ. Ξανθόπουλος.
ΤΕΓΕΑΣ. Γ. Χρ. Παπαδόπουλος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νικ. Α. Σακελλαριάδης, Νικ. Α. Βλάχος, Βασ. Γ. Πουλόπουλος.
ΥΡΑΣ: Π. Ι. Παντελάκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Ἀνδρ. Β. Κόκκας.
ΧΙΟΥ: Γαλανὴ Χιωτοπούλα, Στ. Ι. Βελούδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω λυτῶν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες. ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΒΡΑΧΙΩΤΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΡΓΙΝΗ Κ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Βόλῳ, ΝΙΚ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀσκωσίᾳ, ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΝΤ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος, ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου, καὶ παρακαλοῦνται νὰ μᾶς στείλουν τὰς διευθύνσεις των.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.